

OBRAZKI Z PODRÓŻY autorstwa Elżbiety Wąsik

SERBIA

SŁOWACJA

CHORWACJA

WĘGRY

RUMUNIA

BULGARIA

WIADOMOŚĆ

W altanie siedzieli ludzie i cicho rozmawiali.
Obok przelatowała ważka
i ze skrawków ich wypowiedzi
szybko zrozumiała, że coś planowali:
słońce i upał, morze i plaża...

– Nie, no nie wierzę, przecież taka okazja
raz w życiu się zdarza!

Uwielbiała wodę,
ale nad rzeką całe życie spędziła
i dlatego podróż nad morze tak ją ucieszyła.

Szybko zawróciła, by tą radosną wiadomością
podzielić się ze swoją ukochaną siostrą.
Tym samym nie usłyszała dalszego ciągu rozmowy
i się nie dowiedziała,
że przyjdzie jej poznać świat zupełnie nowy,
całkowicie nieznaną,
mianowicie czekała ją podróż na BAŁKANY.

SŁOWACKIE GÓRY

Skryta pod kapeluszem ważka poczuła mdłości.

– Jejku, co on robi? Czyżby się aż tak złościł?

Turlała się to w prawo, to w lewo,
wyjrzała spod ronda,

a tu z jednej strony drzewo,

z drugiej strony drzewo.

Chciała odzyskać równowagę,

próbowała oddychać głęboko,

lecz w tym momencie kapelusz podskoczył...

– O Boże! Jak wysoko! – krzyknęła,
widząc przez szybę samochodu
wysokie szczyty porośnięte lasami,
a w dolinach ciche siola. –

Ja chciałam nad morze, a tu góry dokoła.

Na to rzekł jej kierowca:

– Jedyne wytrwałością pokonasz znużenie
i spełnisz swoje niezwykle marzenie.

SPOTKANIE Z WĘGIERSKIM KOSEM

Przez wiele godzin ważka leżała pod kapeluszem
i czuła, że już nie wytrzyma,
gdy wreszcie samochód się zatrzymał.
Próbowwała wyprostować skrzydełka,
a, niestety, była to trudność wielka,
więc powolutku wyczołgała się spod kapelusza
i tak została, nie mogąc się ruszać.

– To już koniec! – jej oczy zaszyły mgłą.

Gdy ponownie je otworzyła,

poczuła ludzką dłoń, która na trawie ją położyła.

– Skąd ty się tu wzięłaś? – usłyszała nad sobą czyjś głos.

Spojrzała w górę, a tam na gałęzi siedział kos.

– Wody! – wycharczała.

– Zaraz ci przyniosę, poczekaj, mała.

W pobliżu było poidetko, więc wrócił szybko.

Wążka rozwarła swe szczęki.

Z kosowego dzioba spadło kilka kropel
i wnet skończyły się jej męki.

– Dziękuję! - i zaczęła sprawdzać swoje skrzydełka,
które wcześniej wyblakły i zmatowiały,
teraz jednak odzyskały swój blask
i ciemnoniebieskie się stały. -

Żadna ze mnie mała, wołają na mnie Strzała,
bo szybko latam - 40 km na godzinę...

– Fiu, fiu! - zagwizdał kos - w tyle to i ja
swych skrzydeł nie rozwinę.

Skąd jesteś i dokąd się wybrałeś?

– Jadę z Polski nad wielkie morze,
ale nie wiedziałem, że to tak daleko.
Zobaczyłem góry i byłem na rzeką...

– Prawdziwy podróżnik z ciebie, widziałeś już wiele,
lecz przed tobą wciąż długa droga.

Szkoda,

myślałem, że się zaprzyjaźnimy.

– Niestety, ale może jeszcze kiedyś się zobaczymy
i może to ja ci wówczas pomogę.

Bywaj zdrów, ruszam w dalszą drogę.

MIESZKAŃCY RUMUŃSKICH GÓR

Przemierzając górski szlak,
wędrowcy zatrzymali się na tarasie widokowym,
by podziwiać pejzaż
i robić zdjęcia szczytom zielono-łowym.

Świtezianka natychmiast okazję wykorzystała
i skrzydełka rozprostowała.

Rozejrzała się dookoła i na górskim stoku
zobaczyła pasące się krowy.

- O, tuziemcy! - i pofrunęła do nich zawsze chętna do rozmowy. -
Witajcie! Jak wam się tu żyje?
- Spokojnie - odparła jedna, przeżuwając źdźbła trawy. -
Rośnie tutaj dużo strawy.

Zapadła cisza, więc ważka, widząc w pobliżu owce, rzekła:

- Żegnajcie, nie będę wam przeszkadzała,
przeżuwajcie dalej - i odleciała.
- Dzień dobry. Jak się macie? - grzecznie się przywitała.
- Dobrze - odparła owca, przeżuwając źdźbła trawy. -
- Rośnie tutaj dużo strawy - i nie mając
nic do powiedzenia, powróciła do jedzenia.

Ważka nieco zmarkotniała.

- Żegnajcie, nie będę wam przeszkadzała,
przeżywajcie dalej - i odfrunęła niezadowolona,
po czym stwierdziła wyraźnie zawiedziona: -
Każdemu się zdaje,
że w odległym kraju życie piękne takie,
a potem dostrzega, że krowy i owce wszędzie są jednakie.

NA ZAMKU DRAKULI

Na szczycie wysokiej góry
wznosił się zamek sławnego Drakuli.
Dotarcie do niego zajmowało więcej niż godzinę,
bo droga wiodła przez leśną gęstwinę.

Rzekł więc człowiek do ważki:

– Strzało, szybciej będzie, gdy polecisz tam sam,
później wszystko opowiesz nam.

Ważka poleciała...

Czas upływał, a ona nie wracała.

Wreszcie pojawiła się zziębiona i nie była sama.

– Co się stało? – zapytał człowiek zaniepokojony.

– Poczekaj – wysapał Strzała – ale mi serce wali,
jeszcze jestem przerażony.

Gdyby nie ten szlachetny świerszcz,

zginąłbym niechybnie,

z każdej strony groziła się śmierć.

– Czyżbyś spotkał samego Drakulę?

– Prawie, napadły mnie zbóje strzegący Drakulowej siedziby

– właściwie są tam same ruiny,

bo tylko tyle zostało po twierdzy tej włoskiej rodziny.

Już w bramie zaatakowały mnie komary tak ogromne,

że byłoby po mnie,

gdyby nie świerszcze przybyłe z odsieczą.

Spojrzał z wdzięcznością na swego wybawiciela.

– Chociaż nie są to gościnne progi,

będę cię pamiętał, mój drogi,

bo dzięki tobie nauczyłem się tego,

że nawet w nieprzyjaznym miejscu

można doświadczyć też czegoś dobrego.

NAD MORZEM CZARNYM

Wreszcie po wielu dniach podróży góry zostały w tyle.

Świtezianka wysunęła się spod kapelusza na chwilę

i ujrzała rozciągający się aż po horyzont błękit

- w słońcu się mienił

i falował, jakby tańczył, ruszając biodrami swemi.

- O mój Boże! - zachwyciła się ważka -

To tak wygląda morze?!

Po chwili już szybowiała,

a orzeźwiająca bryza lekko jej skrzydła muskała.

Nagle na niebie się zagęściło,
wokół wiele mew się pojawiło.
Były wielkie i strasznie głośne.
Wnet usłyszała donośne chra chra,
któremu zaraz odpowiedziało
budzące niepokój kha kha kha.

- Przepraszam - świtezianka próbowała przebić się przez ten krzyk, ale odpart jej chrapliwy chryk.
- Witam, szanowne panie, przyjechałem podziwiać wasze morze, więc pozwólcie mi spojrzeć na nie.

Mewy wybuchnęły śmiechem

- tech tech tech rozniosło się szerokim echem.
- Zupełnie nic nie rozumiem - westchnęła ważka smętnie.
- Eee eee eee - mewy odpowiedziały jej wyraźnie niechętnie i dodały:
  - uła uła uła, oł oł oł, aje aje -nie wspominała ci mama, że znajomość obcych języków zawsze się przydaje?!

SPEŁNIONE MARZENIA

Największe marzenie ważki wreszcie się spełniło,
zobaczyła morze, które w słońcu lśniło,
i mogłaby tam zostać, gdyby nie mewy,
ich jazgot był zbyt dokuczliwy,
a poza tym duch podróżnika wciąż był w niej żywy,
więc pożegnała morze i znów dotarła w góry,
gdzie zdobywała szczyty i podziwiała uroki natury.

